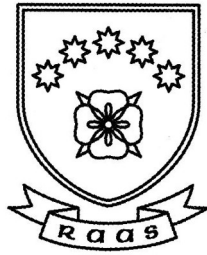

Raana Raas
Időcsodák
Vezetők

RAANA RAAS
IDŐCSODÁK
Negyedik könyv
VEZETŐK

Shremeya
Budapest, 2022

Raana Raas: Időcsodák 4 – Vezetők

Copyright © Suhajda Etelka

Szerkesztette: Élő Emese

Borítóterv: Sigmond Viktória

Tördelte: Körtvélyes Ákos

Korrektor: Dr. Kiss Józsefné

ISBN: 978-615-5740-02-2

Kiadja a Shremeya Bt.

Felelős kiadó: Suhajda Etelka

A nem-alternatív sorozat kötetei:

Csodaidők 1 – Az ogfák vöröse

Csodaidők 2 – Kiszakadtak

Csodaidők 3 – Árulás

Csodaidők 4 – Hazatérők

Alternatív univerzum

Időcsodák 1 – Elágazó utak

Időcsodák 2 – Ellenállók

Időcsodák 3 – Menekülők

Időcsodák 4 – Vezetők

A sorozatról, valamint annak alternatív univerzumáról további információk a <http://csodaidok.hu> oldalon található.

*A családomnak, különösen Elzának és Árminnak
– mert ők végigbotorkáltak velem ezen az alternatív univerzumon.*

1. fejezet

Judy

Az érdeklődők olyan szorosan fogták körbe az ágyat, hogy Vrecke doktornak, kórházuk vezető orvosának rájuk kellett szólnia:

– Mindenki azonnal két lépést hátrébb!

Miután elléptek, újabb két lépést parancsolt. Csak utána fordult feléjük.

– Hát akkor Judin-ra, Tilinn-ra, készen állnak?

Judy szeme végigfutott a műszereken, majd az övéhez hasonló kijelzőket figyelő kollégáin. Bár Vrecke csak őt és Tilinnt, a biotechnikusok vezetőjét nevezte meg, legalább tízen voltak itt olyanok, akik nélkül ez a pillanat nem, vagy csak jóval később érkezhettek volna el.

Mindenki bólintott, aztán Judy összenézett Tilinn-nel.

– Mehet – mondta.

Tilinn még egyszer ellenőrizte Harmincnégyes agyhullámain.

– Még tart a REM fázis – mondta. – Ébreszthetjük.

Harmincnégyes, ahogy a korábbi kísérletek alapján várták is, gyorsan ébredt, mindössze néhány másodpercebe került végiggondolnia, ki ő, és hol is van.

Judyra pillantott, aztán Tilinnre, aztán a fejét is mozgatva óvatosan körbenézett, majd megemelte a kezét.

– Szóval... khm... szóval sikerült. – A hangja halk volt, és rekedt. Utoljára kisgyermekkorában, jó harminc évvel korábban használta.

Judy nem válaszolt. Mindenki tudta, Harmincnégyest is beleértve, hogy sikerről távolról sincsen szó, egy hosszú út egyik jelentős állomását érték el csupán. A kezét nyújtotta Harmincnégyesnek, aki tétován, mintha ujjait próbálná, belekapaszkodott, majd lassan megpróbált felülni.

A gyógytornászok, akik az elmúlt évben a testét gondozták és erősítették, izgatottan törtek előre, egyikük óvatosan, de határozottan megfogta Harmincnégyes másik kezét, ketten pedig mögé léptek, hogy ha szüksége van segítségre, megadják neki. De Harmincnégyes gond nélkül felült, csak arcán és érzésein futott végig némi ijedség.

– Ez... ez furcsa – mondta továbbra is rekedten. – A hátam... feszül. És itt, a lábamnál is – mutatott a combjára. – Ilyet... még sosem éreztem.

A gyógytornászok megértően bólogattak, de Judy nem várta meg, hogy magyarázatba is kezdjenek. Az elmúlt hetekben több százszor elmondták már Harmincnégyesnek, mi várható. Volt ennél fontosabb dolguk is.

– Ellenőriznünk kell, megfelelő helyekre kötötték-e a technikusok a külső hatások érzékelését – jelentette ki, mire többen is megmozdultak. A gyógytornászok az ágyat állították ülőhellyé, mások saját termináljaik elé léptek, akiknek nem volt dolguk, engedelmesen a falig hátráltak, hogy a kísérletet végző technikusoknak megadják a szükséges helyet. Harmincnégyes ezáltal pont szembekerült a szoba sarkában kialakított holomezővel, ahonnan legalább száz mod kísérte feszült figyelemmel az eseményeket.

– Na, milyen? – kérdezte izgatottan Hatvanas, Harmincnégyes élettársa, akinek a testét húsz másikkal együtt szintén készítették a kiszállásra.

– Más. Kötött. Nem... – lehunyta a szemét – ...nem tudok elmenni. Be vagyok zárva!

Judy érzékelte a váratlan pánikot, mire saját nyugalmát Harmincnégyesre kiterjesztve Tilinnre nézett. Persze, Harmincnégyessel beszéltek erről is, de egészen más tudni valamiről, mint megtapasztalni.

– Kettes-hármas – mondta hangosan. Tilinn-nel úgy egyeztek meg, hogy tízes skálán méri a pánikot. Hat fölött felfüggesztik a kísérletet, nyolc fölött pedig abba is hagyják. Tilinn megkönnyebbülten mosolyodott el. Pár másodperc szünet után a kezében tartott kontrollert kissé felemelve Judy újra Harmincnégyes felé fordult.

– Mehetünk tovább?

Harmincnégyes bólintott, mire valami halkán roppant a nyakában. Odakapott.

Judy elmosolyodott.

– Úgy látom, nyaknál tökéletes.

Néhányan elnevettek magukat, de Harmincnégyes nem mosolygott vissza. Továbbra is a nyakát fogta.

– Ez... ez mi volt? A gerincem? – kérdezte-suttogta ijedten.

Ismét nevetés hangzott fel, Judy viszont komolyított saját arckifejezésén.

– Öö... igen. De nem veszélyes. – Fejkorzést végzett, neki is roppant a nyaka. Csoda is lett volna, ha az elmúlt napok görnyedései után nem recseg-ropog kissé. – És nem fájdalmas. Ideadnád a kezéd?

Harmincnégyes bólintott, kezét Judy kezébe helyezte, majd becsukta a szemét.

Judy beállította a kontrollert, majd helyet adott a mellé lépő technikusnak, aki a kezében tartott műszert enyhén Harmincnégyes mutatóujjához nyomta.

– Jobb kéz, mutatóujj, felső ujjperc, enyhe, hideg nyomás – mondta azonnal Harmincnégyes, mire a technikusok bólintottak, és a vizsgálatvezető a műszeren állítva a hüvelykjéhez szorította a gépet. – Jobb kéz, hüvelyk, erős, langyos nyomás.

Aztán gyűrűsujj, tenyér, csukló. Mellkas, hát, has, lábak.

Judy megpróbálta érzékelni is Harmincnégyest, de csak az érzéseit fogta, a testtájakhoz tartozó érzetek egészen mások voltak, mint amit valaha tapasztalt. Közben azt a monitort nézte, amelyen a mod agyában lejátszódó folyamatok látszottak, és próbálta megérteni, mit is érzékel.

Itt-ott meg kellett állniuk, hogy a technikusok igazítsanak a mod interfészén, de különösebb problémát nem tapasztaltak.

A majd húszperces vizsgálat végén mindenki megkönnyebbülten sóhajtott fel.

– Egyelőre úgy néz ki, hogy minden rendben. A következő pár nap megmutatja, mennyire tudtuk belőni az üritéssel kapcsolatos érzékelést, mivel ilyen azelőtt nem is létezett – összegezte Tilinn. – Megpróbálnál felállni?

A gyógytornászok ismét előléptek, de nem segítettek a férfinak, csak megálltak, hogy szükség esetén közbelépjenek. Egyelőre még ők sem mérték fel, mennyire alkalmas az előzőleg előkészített test és izomzat arra, hogy valóban mozgassa és megtartsa a testet – mint ahogy az is elképzelhető volt, hogy a másmilyen testképzethez szokott férfi eleinte egyáltalán nem lesz képes a fizikai testét mozdtítani – bár a mód, ahogy kezével, arcával és felsőtestével gesztikulált, arra utalt, hogy jó munkát végeztek a programozók.

Harmincnégyes óvatosan lehúzta lábairól a takarót, megnézte magának a végtagokat, aztán kiült az ágy szélére. Az egyik nővér állított valamit az ágy mellett álló panelen, mire az átlátszó felület ezüstössé vált, így Harmincnégyes mint egy óriási tükörben megnézhetette magát.

Nem szólalt meg azonnal, egy ideig csak nézte a képet, néha megérintette az arcát, a haját, a lábait.

– Szóval... így nézek ki.

– Nagyon más, mint amire számítottál? – kérdezte Judy, aki kitűnően érzekelte Harmincnégyes bizonytalanságát.

A férfi felnézett, és fintorogva elmosolyodott.

– Az a furcsa, hogy ez tényleg én vagyok. Ráadásul az egész testem olyan... nehéz. Esetlen. A mozgásom... ronda.

Judy bólintott, de Tilinn értetlenül nézett Harmincnégyesre.

– Miért lenne ronda? Teljesen természetes.

Harmincnégyes erre nem felelt, csak vállat vont, majd egy mély levegővétel után felállt. Kiegyenesedve megingott kissé, de nem annyira, hogy a gyógytornászoknak segíteniük kellett volna. Aztán támaszkodás nélkül tett egy lépést, majd még egyet. Judy már ezt is csodálatosnak tartotta, ekkor azonban Harmincnégyes meglódult, és a tükröt megkerülve hosszú, egyenes léptekkel a kórházi szoba ajtajához sétált, és kinyitotta.

A szobában lévőkből egy pillanat alatt robbant ki az ujjongás és a taps.

– Ez az!

– Szuper!

– Nagyszerű munkát végeztetek!

Judy azonban érzekelte Harmincnégyes csalódottságát és bizonytalanságát, ahogy a folyosóra kilépve körülnézett.

– Nem ezt vártad – mondta a háta mögött állva.

A férfi megfordult, és ránézett.

– De, csak... rádöbentem, hogy ha unom, nem tudok váltani.

– Kitűnő lehetőség a monotóniátűrész és a kitartás erényeinek izmosítására.

Harmincnégyes felnevetett, de nevetése köhögésbe fulladt.

– Ez... mi? Ful... fuldoklok? – kérdezte két ijedt levegővétel között.

Judy újra kiterjesztette saját nyugalmát a férfira, és megrázta a fejét.

– Nem. A légcsőben lerakódott anyag jön fel. Le tudod nyelni, de ha gondolod, ki is köpheted – nyújtott felé egy zsebkendőt.

Harmincnégyes összevonta a szemöldökét.

– Már... lement. – Felnevetett, és megcsóválta a fejét. – Azt hiszem, a lélekgyógyászoknak bőven lesz rajtunk munkája.

– Mindenkin lenne. Csak nem mindenki kér segítséget – vont vállat Judy, és ügyelt, hogy könnyeden, mégis meggyőzően beszéljen. – Ráadásul, gondolj bele, még te voltál az, akit a pszichológiai profilja alapján leginkább alkalmasnak találtak a reális világba való kilépésre.

– Arról nem is szólva, hogy két éve várok erre – mutatott körbe Harmincnégyes, miközben a szobában a többiek, a virtuálisokat is beleértve, még mindig ünnepeltek. – De most, hogy tudom, legalább fél évig nem léphetek újra a virtuális térbe, nagyon... kevésnek érzem.

– Túl sokat adtál túl kevésért.

– De legalább most már valamennyire úr vagyok a testem felett.

Judy bólintott. Az elmúlt két évben rengeteget dolgoztak azon, hogy a reális térbe visszatérni kívánók agyát megtanítsák újra látni, hallani, szagolni és tapintást, ízt érzékelni – sikertelenül. Harmincnégyes, aki végig az első kilépésre váró virtuális volt, végigélt már jó pár órát egy néma, süket, vak és mozgásképtelen testben, mire megértették, hogy ez az út járhatatlan. Harmincnégyes mozgása végül egy irtózatosan bonyolult matematikai, programozási és biológiai bravúrnak lett az eredménye, amelynek során a test kemény munkával újra élővé tett idegeinek jeleit összekötötték azzal az interfésszel, ami a modot addig a virtuális világgal kapcsolta össze, és a fizikai mozgás

biológiai jeleit kompatibilissé tették a virtuális világ mozgásának elektronikus jeleivel. Ez természetesen sok buktatót hordozott: a virtuális világ tagjainak például időnként szárnyuk vagy hatnyolc végtagjuk is volt, amelyeket az agyuk mind megtanult kezelni – viszont véére egyáltalán nem jártak, ezért annak a beidegzése még folyamatban volt, de ehhez a technikusoknak egy, már a reális térben élő agyra volt szükségük. Próbálkoztak ugyan a még a virtuális térben élő agy elötrenírozásával, de a felnőtteknél ez a módszer teljesen sikertelen maradt.

Judy, aki jó egy fejjel magasabb volt Harmincnégyesnél, a karját nyújtotta a férfinak.

– Gyere, mutatok valamit, amiért lehet, hogy megérte kiszabadulni a dobozból – mondta elmosolyodva.

Harmincnégyes intett, hogy nem kér segítséget, de Judy érzékelte, hogy örül a kíséretnek, majd megindultak a kijárat felé. Természetesen szinte azonnal utánuk lódultak a gyógytornászok, végül kivétel nélkül az egész stáb.

A folyosó nem volt hosszú, és az épületet övező kis liget egyik tisztására nyílt. Harmincnégyes teste jól bírta a megerőltetést – a gyógytornászok kitűnő munkát végeztek –, de a lépcsőfokokkal meggyűlt a baja. Csak Judy karjába kapaszkodva tudott lemenni rajtuk, miközben sziszegett.

– Ez... fáj a combomnak – magyarázta, de aztán már lent is álltak a gyepen.

A kertté alakított tisztás kaveni szemmel nézve is kiemelkedően szép volt, és Judy azt is tudta, hogy nemcsak a kertészeknek, de a biológusoknak is mekkora munkája van benne. A tenger felől enyhe szél fűjt, a parti, egyre jobban differenciált, egyre dúsabb mediterrán égövi növénytakaró felől nehéz, édes szagokat hozott.

Lehunyta a szemét, mély levegőt vett. Érzékelte, hogy Harmincnégyes ugyanezt teszi mellette.

Aztán a pillanatnak vége lett.

– Most jó lenne felszállni. De nem tudok repülni. Nem tudok elmenni innen – szólalt meg a mod panaszos hangon.

Bólintott, és felé fordult.

– Eddig csak elméletben tudtad, hogy határaid vannak. Most ezek a határok fizikai valósággá váltak. – Újra végignézett a kerten. – Nagyon nehéz lesz megtanulni elfogadni őket.

– Nem tudom, hogy képes leszek-e rá.

Judy újra bólintott, de erre már nem tudott mit mondani. Lehet, hogy még a modok sem rehabilitálhatók. Ezt is számításba vették. De odabent már két neuropszichológus specialista is várta Harmincnégyest, akik mindent el fognak követni, hogy segítsenek neki visszatérni a testi, fizikai életbe. És ha nem sikerül, még mindig visszatérhet a virtuális világba.

– Na, hogy tetszik a kinti világ? – szólalt meg mögöttük Vrecke hangja, és Judy úgy érezte, ez a tökéletes pillanat arra, hogy lelépjen. Kórházi felettesének stílusa idegesítette, és túl fáradt volt most ahhoz, hogy gátoljon és uralkodjon magán.

Megfordult, az udvarra lassan kiérő csoport tagjait megkerülve visszament az épületbe, az irodájába, majd lerogyott az asztala mellé.

Az elmúlt hetek teljesen leszívták az erejét. Sokszor nem is hitte, hogy eljuthatnak idáig, és most, hogy végre sikerült, még örömet sem volt képes érezni. Andrannal is alig foglalkozott. Ha Leon nem vállalt volna akkora részt Andran neveléséből, nem is tudta volna megcsinálni.

Ez nem volt kellemes gondolat. Leon sosem volt az. Mert, persze, Andran esetében rengeteget segített – és nem, nemcsak a munkája miatt, hiába akarta néha ezt elhítni magával –, másrészt viszont ott volt az *ügy*. Az *ügy*, ami talán valahol az ő, Judy hibája volt, és amivel az elmúlt hónapokban a munkája miatt sikerült nem foglalkoznia; ha néha fel akart jönni, még maga elől is elgátolta. Közben pedig szinte hallotta Narya neheztelő hangját: *Már megint blokkolsz.*

Holnap délelőtt pedig Kistanács, és addig meg kell még néznie a khainák oltottsági adatait, át kell olvasnia Freym doktor khainatuni egészségház-tervét, és a gyógyszerellátással is tenniük kell valamit: a meglévő mennyiség éppen elég a város jelenlegi lakossága számára, de mivel egyre gyakrabban jelennek meg khainák is orvosi ellátást igényelve, lassan kevés lesz.

Vrecke számításai szerint három-négy hónapban belül.

Ingerülten fújtatott, és felállt.

Nem, nem fog most ezzel foglalkozni. Majd este átnézi, amit kell. Ad még fél nap haladéket magának.

Gyors léptekkel sietett végig a folyosón a kijárat felé, közben detáján jelezte az alfai – ahogy az új településüket származási bolygójukról elnevezték – ürrepülőtér felé, hogy kér egy gémet a *Héliosz*hoz. Mivel fél szemmel azt figyelte, mikor kap visszajelzést, nem vette észre a kisfiút, aki egy oldalsó helyiségből futott ki elé. Kis híján hasra esett benne, a kiskölkök viszont fenékre pottyant, és torkaszakadtából bögni kezdett.

– Matt, mondtam már, hogy ne rohangálj... – hallotta meg rögtön anyja hangját is.

Mintha torkon ragadták volna.

Matt. Matt és Maunin. Maunin és Leon – és Matt.

Az *ügy*, amivel nem akart foglalkozni, tessék, elébe jött.

Hihetetlen erőfeszítéssel elgátolta az érzéseit, és lehajolt a kisfiúhoz.

– Gyere, segíték felállni – nyújtotta ki felé a kezét.

A kisfiú ügyet sem vetett rá, rendületlenül bögött tovább, és Judynak ez alkalommal az ingerültségét kellett elgátolnia.

– Na, látod! Ez a vége az állandó rohangálásnak! – érkezett meg melléjük Maunin, és egy mozdulattal felállította a gyereket. – Szia, Judy!

Judy nyelt, és rámosolygott Mauninra.

Eddig sem mutatta, mit érez, ezután sem fogja. Nem Maunin hibája. Szabad emberek közötti szabad döntések... Hiszen Leon semmilyen módon nem kötelezte el magát mellette!

Valóban, sosem kötöttek írásos szerződést arról, hogy egymáshoz hűségesek lesznek. Sőt, még szóban is csak addig jutottak el, hogy megpróbálják. Az meg nem kötelez semmire, ugye?

Hogy mennyire utálta ezt a külsős tempót!

– Szia! – mondta, miközben kiegyenesedett, és megpróbált újra a kijárat felé indulni.

Nem, nem fog beszélgetni – senkivel sem, de Mauninnal itt és most különösen nem.

– Judy, egy pillanatra!

Tudta!

Érzéseit továbbra is elgátolva fordult meg.

– Igen?

– Leon ma délután is kint lesz a Skalban a gyerekekkel, ugye? – S mivel a válasz egyértelmű volt, meg sem várta Judy bólintását, máris kérdezett tovább: – Megkérném, hogy estig vigyázzon Mattre is?

Judy eddig csak feszengett, de Maunin kérdése felbosszantotta. Leon a Skalban dolgozott. Három évnél fiatalabb gyerek pedig csak szülővel mehetett oda – Leon nyilván nem tud majd dolgozni, ha Maunin rásózza Mattet. De sikerült nem dühösen válaszolnia.

– Nem Leonhoz megyek. De ha oda is mennék, akkor is azt mondanám, hogy személyesen kérdezd meg tőle – felelte egyenesen, és bár szívesen hozzátett volna még egy kisebb szentbeszédet, nem tette.

Maunin mégis védekezőre fogta.

– Nézd, tudom, hogy haragszol Leonra és rám is, de ez most Mattról szól, nem rólad – vágta ki harciasan.

– Nem erről van szó. Hanem arról, hogy Leon a Skalban *dolgozik*. Inkább hozd át este – felelte Judy békülékenyen, bár szívesen visszavágott volna még csípősebben.

– Délután van dolgom, nem este, a Skalban pedig Matt simán elfér – mondta Maunin mérgesen, és Judy tudta, hogy Leon igent fog mondani, csak hogy együtt lehessen a fiával.

Bosszankodva lépett ki az épületből, de a csodálatos idő és az elé táruló látvány hamarosan elűzte rossz hangulatát.

Alfa városka kórházát a tengerre néző öböl legmagasabb teraszára építették, egy legalább két évszázados mediterrán liget fái közé úgy, hogy az építéssel egyetlen fát se kelljen kivágniuk vagy átültetniük. Ezt azért volt egyszerű megtenni, mert nem egy óriási épülettömböt építettek: a kórház a városhoz hasonlóan sok kisebb, egyszintes épületből állt. A házakat föld alatti folyosókkal kötötték össze, így még ösvények is csak azért voltak a ligetben, mert az itt dolgozók inkább jártak a szabad levegőn, mint a lenti, zárt terekben, amelyek túlságosan hasonlítottak a *Héliosz* folyosóihoz.

A kórház dombjáról jól be lehetett látni a várost is. Jobboldalt, egészen az öblöt alkotó földnyelv vége felé helyezkedett el a Skal rengetege. Azon túl, ami innen nem látszott, a khaina lakóterületek húzódtak: a kezdeti kunyhókat mára egyszerű szerkezetű hau-stan házak váltották fel, melyeket kisebb csoportokban, egymástól viszonylag távol építettek, hogy a különböző törzsek együttélését a lehető legzökkenőmentesebbé tegyék. Törzsekből ugyanis nem tizenhét volt, ahogy eleinte gondolták, hanem sokkal több, eddig már hetvenháromról volt tudomásuk, ráadásul szinte folyamatos volt közöttük a konfliktus.

A Skaltól balra helyezkedtek el a sportpályák és az iskolaépületek, mellettük, nagyjából a kórházdombbal szemben a városközpont, amely gyakorlatilag a Tanács épületét, valamint néhány vendéglőt és boltot foglalta magába, valamivel odébb az ürrepülőtér és a bolygó – egyelőre nem túlságosan kihasznált – repülésirányító központja. A reptér mellett a bolygó egyetlen gyártelepe: bár magukat járműgyártó üzemnek nevezték, jórészt kerékpárt és kis teljesítményű elektromos robogót gyártottak.

Eddig mindössze húsz igazi járművet készítettek, ebből kettőt mentőnek használtak, tízet megkaptak a mezőgazdászok és a planetobiológusok, a maradék nyolcat pedig egyéb közösségi célokra tartották fenn, de eddig nem nagyon használták ki őket. A gyártól balra, ameddig csak ellátott, a város lakosságának házai terültek el: blathaasok, külsős kiscsaládok és magánszemélyek házai vegyesen – sőt, már volt hét khaina család is, amely kérte, hogy a „civilizált” részen lakhasson: Karla, az elsőként megismert khaina nő és családja is közöttük volt.

Majdnem negyvenötezer ember lakott itt, és a lakosság száma egyre nőtt, ahogy a gyerekeiket és az ingyenes orvosi ellátást követve egyre több khaina költözött be az erdőkből és a szavannákból. A köztük lakó khainák húszezren voltak, de a következő években várható volt, hogy megduplázódik a létszámuk. Ez pedig nem kis teher lesz a város lakosságára nézve.

Még szerencse, hogy ennek megoldása nem az ő gondja.

Felzusszantott, és a napfényben fürdő parkoló végében veszteglő kerékpárja felé indult. Leteker az ürrepülőtérre, mivel időközben megjött a visszajelzés, hogy elviheti az egyik gémet. Hiába, azért van előnye is annak, ha valaki egészségügy-miniszter, és nem mellékesen polgármester-helyettes.

Felnevetett. A kórháztól a repülőtérig ugyanannyi ideig tartott az út, mint a reptérről az állomásra. Kicsit még mindig ki volt melegedve a tekeréstől – ám közben már több mint ezer kilométert megtett a bolygó felszínétől, amely most a védőburok alatt szürkén csillogott a zsilip kerek kajütblakából nézve.

Életüknek ez az állandó kettőssége őt a többi kavenihez hasonlóan inkább szórakoztatta, mint zavarta, de a külsősök gyakran morogtak miatta. Ők jobban szerettek volna az otthoni, modern világhoz hasonlóban élni, de itt, a Khainaián erre egyszerűen nem volt lehetőség, annyira kevesen voltak. Minek járműveket építeni, amikor a város – és így a „modern világ” – két legtávolabbi pontja között alig tíz kilométer a távolság, és Khainatunba óránként mentek járművek, sokszor szinte üresen? Kerékpárral közlekedni sokkal kézenfekvőbb – még akkor is, ha neki eleinte nehezen ment a tekerés, annyira, hogy a harmadik próbálkozásnál egy eséskor még a csuklóját is eltörte. De az már régen volt.

Újra felnevetett, és felpattant a biciklire. Majdnem két kilométert kellene gyalogolnia az állomáson. Így sokkal gyorsabb, bár tudta, hogy Ritannon-rát bosszantják a biciklik, amelyek éppen az ő hatására elszaporodtak idefenn is.

A *Héliosz* fedélzete ugyanúgy nézett ki, mint két hete, amikor legutóbb fent járt – azóta egyszerűen nem tudott elszakadni a munkájától. Jó volt meghajtani a bringát a kihalt folyosókon, a hosszú, egyenes szakaszok kínálták magukat, és szinte soha senkivel nem akadt össze.

Egész más volt most, mint amikor az a rengeteg ember itt lakott. Akkor mozdulni is alig lehetett.

Igaz, amikor a „rengeteg ember” leköltözött a bolygóra, még egy kisebb várost is alig sikerült megtölteniük. Igazán viszonylagos, mi számít rengetegnek.

– Mazdra! – állt előtte vigyázzba a Nagyvezérlő előtt álló biztonságis, aztán szélesen mosolyogva a terem elé felszerelt kerékpártartóra mutatott, ahol már több bicikli is parkolt.

Judy mosolyogva biccentett, letámasztotta biciklijét, és belépett.

Politikai karrierjének másik előnye: csak így feljöhet ide, beszélhet, leülhet a nagyanyja mellé, és nem kell gondolnia mindarra, amit a bolygón maga mögött hagyott.

Értékelt Malinban, hogy nem szól, nem oktatja ki, nem ad tanácsokat, sőt, az egész Leon-témát szóba sem hozta. Pedig Judy évek óta várta, mikor tér végre rá a kérdésekre – de azok nem jöttek, ő pedig magától nem akart beszélni róluk. Úgy érezte, az élete mindig is egy nagy káosz volt, állandóan változó helyzetek, kapcsolatok, érzések. Néha úgy tűnt, mintha semmi mást nem lenne, csak megpróbálna újra és újra rendet vágni a szüntelenül kavargó zűrzavarban.

Sikertelenül.

Itt, az állomáson jó volt. Itt nem voltak kötelességei, nem kellett viselkednie, akkor sem szólt rá senki, ha órákon keresztül a csillagvizsgáló óriási holovetítőjével babrált. Sőt, Malin időnként feladatot is adott neki: kihasználva a csillagok iránti vonzalmát, bevonta a kutatásaiba: adatokat gyűjtött, megfigyeléseket elemzett és rendszerezett.

Mindeközben rájött, hogy a matematika sokkal inkább neki való, mint az orvostudomány. Már csak azért is, mert ott nem kell emberekkel foglalkoznia. A számok a rendet jelentették, a stabilitást, a kiszámíthatóságot – csupa olyasmit, ami az életéből mindig is hiányzott. Leülni egy-egy komplikált számítás mellé olyan volt számára, mint elheverni a tenger mellett, és hallgatni a hullámokat. Ritmus, szabály, rend – igazi kikapcsolódás.

Pont erre vágyott Harmincnégyes, Vrecke, Matt és Maunin után. Az esti munka, a holnapi megbeszélés előtt.

De hamar kiderült, hogy most nem lehet szó nyugodt számolgatásról: a vezérlőben majdnem tízen voltak, és olyan hevesen vitáztak valamin belépésekor, hogy észre sem vették.

A holotérben gravitációs szimuláció futott, ezt rögtön felismerte, de az alakzat, amely a képen megjelent, ismeretlen volt. Kauta magyarázott éppen a többieknek valamit, amit Judynak jó pár percig kellett hallgatnia ahhoz, hogy egyáltalán arra rájöjjön, mi is az izgatottság oka.

– ...szóval, ahogy levezettem, ez csak úgy lehetséges, ha mindkét oldalon van portál – jutott végre a fejtegetés végére Kauta. – Ez pedig azt jelenti, hogy az érkezési naprendszerben is volt, csak nyilván ugyanolyan kis méretű, mint a másik, ezért került el a figyelmünket. Ha viszont visszamegyünk, akkor megvizsgálhatjuk, és talán arra is rájövünk, hogyan működik. És ha rájövünk...

– ...akkor sem tudunk hazamenni, mivel éppen az előbb mondtad, hogy a számításaid szerint mindkét oldalon kell, hogy legyen portál. Márpedig legjobb tudomásom szerint hasonló technológia nemhogy nem volt otthon, de ebbe az irányba nem is folytak kutatások – vágott a szavába egy másik matematikus, Aulon-ra.

Aulon-ra magas, idős kaveni férfi volt, Malinnál nem sokkal fiatalabb. Judy tőle tanulta a legtöbbet az elméleti matematikáról. De Kauta is ragyogó elme volt. Korábban mindketten navigátorként dolgoztak: Aulon-ra a *Liin Maunison* teljesített szolgálatot, míg Kauta az Alfa Északi Tranzitállomásáról került a *Hélioszra*. Kinézetre szinte tökéletes ellentétei voltak egymásnak: egy idősödő, fehér bőrű, ősz hajú, vékony férfi, és egy fiatal, fekete bőrű, fekete hajú, kövérkés nő. Egy kaveni és egy külsős. Víz és tűz.

– Viszont azokkal kapcsolatba léphetünk, akik ezt a portált kihelyezték. És úgy látom, ők előttünk járnak technológiailag, ezért talán abban is tudnak segíteni, hogy hazajussunk – felelte Kauta, és hátrasimította hosszú, vékony tincsekbe font haját.

– És miből gondolod, hogy segítenének? – vitázott tovább Aulon-ra.

– Onnan, hogy még úgy is segítettek, hogy nem is ismertek. Aki a Perseid-térség mentőrendszerét megtervezte, teljesen önzetlenül tette.

Kis ideig csönd ült a helyiségre, miközben a legtöbben továbbra is Kauta ábráját nézték elgondolkodva.

– Végül is, ha biztonsági ugrásokkal dolgozunk, akkor egy hónap oda, visszafelé pedig ennél is kevesebb, ha odaúton hagyunk a naprendszerekben bójákat – törte meg végül a csendet Ritannon-ra, az állomásparancsnok. – Aztán ha tényleg van ilyen portál, és ha megtaláljuk, és ha képesek leszünk rájönni a működési elvére... nos, azt hiszem, addig bőven van időnk gondolkodni azon, hogyan biztosítsuk be magunkat az esetleges kellemetlen meglepetések ellen.

Judynak elkalandoztak a gondolatai. Teleportáció? Sőt, teleportáció kis méretű eszközzel? Neki az utóbbi időben eszébe sem jutott a mentőbója, ami kihozta őket a térből, amelyből kétezer év alatt sem értek volna ki. Pedig már jóval korábban összeköthette volna a két információt: a bóját – és Gewe emlékiratait.

Letelepedésük első évében ugyanis sokszor beszélt Ellawitével, mivel Ellawite a símekkel és a modokkal ellentétben nemcsak a jelenről akart és tudott beszélni, hanem a múlttól is. Ebben a múltban pedig sok olyan személyiség is felbukkant, akikkel korábban csak olvasmányjaiban találkozott. Például Shine Meron, a felesége, Anna Wite vagy éppen Rich Gewe tábornok, akinek az emlékiratai valamiért bekerültek a khainaiai virtuális adatbankba.

Judy jól emlékezett an Tobbelt vágyakozó arckifejezésére, ahogy erről a könyvről beszélt. Az ő univerzumukban nem maradt fenn egy példány sem belőle, csupán az ezek alapján készült, sokkal vázlatosabb Gewe-életrajz. Judy pedig félig-meddig kíváncsiságból, valamint Tobbelt iránti szeretetéből végigolvasta az emlékiratokat.

– Rich Gewe tábornok emlékiratai alapján a niesiek ismerték a teleport-technológiát, és kis méretű, hordozható, egy személy teleportálására alkalmas eszközeik is voltak – vonta le hangosan a következtetést. – Ez azt jelenti, hogy nagy valószínűséggel a Niessel fogunk összefutni.

Bejelentését egy pillanatnyi csend fogadta, majd szinte robbant a hangzavar.

– A Nies létezése nem bizonyított tény – mondta Aulon-ra.

– Nem a Shremeya volt a Nies, amelyet elpusztítottak 2707-ben? – kérdezte Malin.

– Teleporttechnika kétezer évvel ezelőtt úgy, hogy ennek semmilyen történelmi nyoma nem maradt? – kérdezte Kauta.

– És semmilyen technológiai nyoma sem? – szúrta közbe az egyik fiatal csillagász.

És még vagy húsz, hasonló kérdés.

Judy nagy levegőt vett.

– *Nem a Shremeya volt a Nies, ezt a később közkeletű tévedést a niesiek terjesztették el. A Shremeyát azok alapították, akik a Niesről visszaköltöztek a galaxis általunk lakott részére. Ezt Ellawite korában még sokan tudták, a kaveniek pedig nyilván mind. Továbbá Ellawite beszélt arról is, hogy a családban mindenki tudta, hogy létezik teleport-technológia, de nem beszéltek róla, mert ez is a Nies titkai közé tartozott. Viszont Gewe tábornok emlékirataiban szó van a teleportációról. Várjanak, idézni is tudom. – Kinyitotta a detáját, és néhány keresőszó megadása után elő is jött a szöveg. – Shine tábornok sikereinek egyik titka az a fényes, tarsolyszerű eszköz volt, amelyet mindig az övében hordott. Ezzel képes volt adott pozíciók között azonnal helyet változtatni, és ez nemcsak taktikailag volt hihetetlen előny, de számos ellene szőtt gyilkossági kísérletet is ennek segítségével sikerült elkerülnie. A teleport – ha ugyan az volt – két hátulütője volt, hogy állandóan teljes töltöttségen kellett lennie, és csak azokra a helyszínekre tudott átlépni, ahol az övéhez hasonló eszköz működött. Egy beszélgetés alkalmával azt állította, hogy az eszközzel akár más naprendszerekbe is képes lenne átlépni, de sosem láttam, hogy így is használta volna, bár ha valóban megtett egy-egy ilyen ugrást oda és vissza, nyilván ugyanúgy nem került számára hosszabb időbe, mintha a másik szobába ment volna át, én pedig ellenőrizni nem tudtam, hol jár, amikor éppen nem mellettem dolgozik, s ezekre az utakra sosem vitt magával.*

– Ez egy féltékeny külsős tábornok magyarázkodása amiatt, hogy egy kaveni tábornok tehetségesebbnek bizonyult nála – legyintett Aulon-ra.

– Gewe sosem volt féltékeny Shine-rára – vágott vissza azonnal Judy. – Sőt, az emlékiratokból az is kiderül, hogy Shine-ra olyan nagy hatással volt rá, hogy a háború után betért a Kavenbe, és az erőszakmentesség szószólója lett. – A hitetlenkedő pillantásokra válaszul csak vállat vont. – Szívesen odaadom az emlékiratokat bárkinek, akit érdekel. Nagyon izgalmas olvasmány.

– Másrészt pedig a bója után, amely a Perseid-térből kiemelt minket, igazán nem mondhatjuk az egész mesének, vagy saját megmenekülésünket is annak kell tartanunk – jegyezte meg Malin. – Bár ami a bóját illeti, tesz néhány kérdőjelet Kauta elmélete mellé. Mert hogyan is került egyáltalán a *Héliosz*hoz a bója, ha teleportálni csak olyan helyre képes, ahol van másik kapu? Márpedig nálunk nem volt kapu.

– Ez igaz – felelte azonnal Kauta. Látszott, hogy maga is többször végiggondolta már ezt a kérdést is. Miközben folytatta, detájáról több száz sornyi számítást emelt át a mindenki által látható holotérbe. – Csakhogy a számításaim szerint az a barna törpe, ahol mi is kibukkantunk a valós térben, a majdnem teljesen üres térségben egyfajta gravitációs gyűjtőhely, amely magához vonzza az egy bizonyos irányból a térbe érkezett hajókat. Tehát lehet egy portál a barna törpénél, és lehet néhány másik azoknál a naprendszereknél, amelyekről annak idején a bója tájékoztatott is minket. Sőt, valószínű, hogy van még jó néhány további portál az üres térség gravitációs gyűjtőpontjainál.

Aulon-ra nem Kauta szavaira figyelt, hanem a számsorokat böngészte, és néha bólintott egyet. Amikor befejezte – és mindenki megvárta, hogy befejezze –, bólintott.

– Igen, ezek a számítások helytállóak, már ami a Perseid úr szerkezetét illeti. A kétkapus teleportációs elmélettel nem vagyok egészen kibékülve, de úgy gondolom, viszonylag kis erőfeszítéssel utánajárhatunk, tehát azt mondom, vágjunk bele. A *Héliosz* kitűnő állapotban van, akár holnap elindulhat, Judin-ra pedig tudja képviselni a kutatói kérést a Tanácsban. A *Liin Maunis* természetesen marad, hiszen a bolygón nagy szükség van rá, az űrállomás viszont teljesen nélkülözhető.

Judy bólintott.

– Kistanács holnap lesz. Majd Ambeon-ra eldönti, Nagytanács elé vigyük-e az ügyet, ha az utóbbi, akkor legkorábban egy hét múlva lesz döntés. De szerintem van itt köztünk olyasvalaki – pillantott elmosolyodva Malin felé –, aki el tudja érni a polgármesternél, hogy akár már holnap délután induljanak. Én mindenesetre támogatom.

Csodálatos, csillagos este volt. A Khainaia kisebbik holdja a horizonton éppen lenyugodni készült, így semmi nem tompította a csillagok fényét, amelyek szinte tündököltek a tintafekete égbolton. Igazi romantikus díslet.

Kár, hogy a romantikát újra és újra megtörték a beszámolók és számítások, amelyeket másnap a Kistanács elé kellett terjesztenie. Különösen a gyógyszerügyi helyzet volt nyomasztó. Vreckének már régen szólnia kellett volna, hogy alapvető oltások is alig vannak már készleten...

De hát ő az egészségügyért felelős vezető a Kistanácsban, neki kellett volna jobban odafigyelnie.

És hát már a khainák védőoltásának megtárgyalásakor kiderült, hogy előbb-utóbb szembe kell nézniük ezzel a problémával, csak hogy azt hitte, inkább utóbb.

Tévedett, és ez akár emberek életébe is kerülhet.

Hacsak a következő két hónapban ki nem találunk valamit...

Kibámult a tengerre. Szélcsend volt, a víz felszíne csaknem mozdulatlan, csak néha rezzentek meg a tükröződő csillagok.

Ez is romantikus volt. De legalábbis nagyon szép.

Aztán megjött Leon.

Csupán az ajtót hallotta, érzékelti továbbra sem tudta a férfit, csak ha Leon szándékosan figyelt arra, hogy engedje magát érezni – és így érzékelhető is legyen. Ezek azonban ritka alkalmak voltak még kettejük között is.

– Maunin nem jött Mattért, letettem aludni – szólalt meg Leon, miközben helyet foglalt egy másik székben, és lábát kinyújtva ő is a tengert kezdte bámulni. – Jól elfáradt mind a két kissrác. Egész délután ki se jöttek a tengerből.

– Igen, Andran mondta – mosolyodott el Judy. – Alig várja, hogy reggel elmenjen, és este nem akar hazajönni.

– Mi vagyunk a bolygó legsikeresebb iskolája – bólintott Leon. – De hallottam, hogy ti is mekkorát léptetek előre ma a kórházban. Nem hittem, hogy megtörténik.

– Én sem – vágta rá Judy. – És persze ez a mai eredmény még nem jelenti azt, hogy valóban sikerül újra fizikaivá, mármint egészséges fizikaivá tenni a virtuálisokat. Ez a következő hónapokban dől el, és főleg a neuropszichológusok munkája lesz.

– Gondolom, a te munkád ettől nem lesz kevesebb.

– Nem. A modok közül húszan várnak még a kilépésre a következő hetekben, de még legalább ugyanennyien megpróbálnák, sőt, van néhány simünk is, akik jelezték, hogy megpróbálnák a fizikai életet.

Leon csodálkozva kapta el a szemét a tengerről. Ez az információ annyira meglepő volt, hogy átment még a fojtáson is.

– Simek is? Sosem gondoltam volna.

– Valamikor ők is normális embernek indultak.

– Igaz. – Néhány másodpercig csöndben ültek, aztán továbbra is Judyt nézve újra Leon szólalt meg. – Ettől vagy annyira gondterhelt?

Judy legyintett.

– Dehogy! A gyógyszerhelyzet aggasztó. De érzem, hogy te is akarsz mondani valamit – váltott témát. – Egyébként nem ültél volna ide.

Leon bólintott.

– A jövő héten átköltözök Khainatunba. Hummal és Viniával úgy döntöttünk, hogy ott is megszináljuk a Skalt. Itt úgyis megy már nélkülünk is, ott meg nagy szükség lenne rá. Már jeleztem a blathaasnak, hogy nem tartok igényt a lakásomra, mert nem szándékozom visszaköltözni.

Judy meglepődött. Nem érte ugyan váratlanul Leon bejelentése, de nem gondolta, hogy ennyire hamar elmennek. És hogy még mindig *fáj*.

És nemcsak neki. Leon szándékosan engedett a fojtáson: azt akarta, hogy Judy pontosan megértse, mit gondol és érez.

Nagyot nyelt.

– Sajnálom – nyögte ki nagy nehezen, felnézett a férfira, és leeresztette a gátját, hogy Leon érzékelje: ő is őszinte.

– Tudom, Judy, de... Nézd, értettem, miért vonakodtál hat éve, de akkor három évet vártam arra, hogy dönts. Utána tudom, mennyire rosszul esett neked, amikor Mauninnal járnunk kezdtünk, de nem érzem most sem azt, hogy megtörtem volna bármilyen szövetséget kettőnk között. Maunin lelépése óta újra eltelt majdnem egy év. Újra vártam. De nem várok többet. Találkozni úgyis fogunk, mert Matt és Andran miatt átjövök időnként, de ezt a helyzetet nem akarom fenntartani.

– Megértelek – felelte halkán Judy.

Nem akart újra belefogni a magyarázatba, hogy három éve, amikor Leon úgy döntött, hogy inkább Mauninnal él együtt, ő már kész lett volna a kapcsolatra. De akkoriban Leon éjjel-nappal a Skalban volt, ő pedig csak aludni járt haza – Maunin pedig ráhajtott Leonra, és győzött.

Leon neki már csak akkor mondta el a kapcsolatukat, amikor kiderült, hogy Maunin terhes, és akkor is csak annyit mondott, hogy túl sokáig várt.

A férfi bejelentése nagyon fájt, és több hónap kellett, hogy kiheverje. Aztán kettejük kapcsolata véget ért, és Leon úgy jött vissza, mintha ott folytathatnák, ahol két évvel korábban abbahagyták. Mintha a bizalomnak lehetne parancsolni. Márpedig Judy azóta nem tudott megbízni Leonban.

Váratlanul érintést érzett a vállán. Amikor meglepődve kinyitotta a szemét, látta, hogy Leon előtte áll.

– Ha egyszer mégis megbocsátasz, szólj – mondta, megszorította Judy vállát, majd elengedte, és a ház felé indult.

Judy nem mert utánanézni, mert félt, hogy akkor visszahívna – és mire is? Ha nincs bizalom, hogyan engedje közel magához? Gauriával, a külsős lélekgyógyással átdolgozta magát annak a traumatikus oldalán is, amit Yaannal megélt, de a szex továbbra sem tartozott a könnyen kezelhető dolgok közé. Grommal sem volt az, de Grom türelmes volt, és – megbízható.

Mindig ide kanyarodik vissza. Ha nincs bizalom, nincs értelme a kapcsolatnak. És hogyan legyen bizalom, ha a férfi észre sem veszi, hogy egy másik nővel való viszonya milyen érzéseket keltett benne?

Felsóhajtott, és visszafordult a tenger felé.

Aztán megérkezett Andran, és az ölébe ült.

– Leon el akar menni. Miért nem mész hozzá feleségül? Ha hozzámennél, nem menne el – mondta panaszosan, miközben befészkelte magát az ölébe, és még Judy köntösét is magára húzta.

Eddig sem érezte jól magát, de fiának ez a néhány szava mintha tört forgatott volna meg a szívében. Nem tudta nem érzékelni, mennyire ragaszkodik Andran Leonhoz, mennyire elszomorítja a helyzet.

– Ani, ez nem ilyen egyszerű – sóhajtotta Judy.

Hogy beszéljen érzésekről és bizalomról egy hétévesnek?

– Nem értem, mi nem egyszerű – morogta Andran. – Leon szeret téged is, engem is, és ő lenne az apukám. De ő most elmegy, másnak lesz az apukája, nekem meg egyáltalán nem lesz, se Grom, akit nem is ismerek, se Leon. – Judy már-már magyarázatba kezdett, de Andran témát váltott. – Holnap kiviszlek a Skalba? Olyan sokszor ígéred, de olyan ritkán jössz el...

– Kiviszlek – ígérte meg azonnal Judy.

A Skalba hároméves kora óta Leon vitte Andrant. Ezután úgyis neki kell.

A Skal Khainaia legsikeresebb társadalmi kísérlete volt, amely – így, belegondolva, meglehetősen meglepő módon – Leonnak köszönhető a létrejöttét.

Letelepedésük után Leon első dolga volt, hogy otthagyja a biztonságisokat, és bevetette magát a vadonba a planetobiológusokkal – és nem sokkal később az őket kísérő gyerekekkel – együtt. Akkoriban ugyanis óriási munka folyt, hiszen a semmiből nemcsak egy várost, de egy önálló társadalmat is fel akartak építeni. A gyerekekre nem maradt túl sok idő: a kötelező iskolán kívül azt csináltak, amihez kedvük volt – csak a virtuális közeghez nem kapcsolódhattak, attól teljesen eltiltották őket.

Így a gyerekek nekivágtak a várost övező vadonnak, ahol hamarosan összefutottak Leonékkal. Leon, aki akkoriban már kapcsolatba lépett a khainákkal, rádöbben, milyen lehetőséget tartogat a gyerekek játékigénye arra, hogy a két csoportot közelebb vigye egymáshoz, ezért tudatosan leválasztott egy nagyobb erdőrészt – a későbbi Skalt – ahol a gyerekek közösen játszhattak.

Ez hamarosan több, nem várt eredményt is hozott. A gyerekek – mindkét csoportból – egy éven belül kétnyelvűek lettek, a khaina gyerekek egyre többször jelentek meg alfai barátaikkal a városban (és, természetesen fordítva is: az alfai gyerekek egyre többször látogattak el a khaina törzsekhez, de Judy tudta, hogy erről Leon sosem beszélt az alfai szülőknek, mert tartott attól, hogy végleg eltiltanák a gyerekeiket), majd lassan a khaina felnőttek is megjelentek előbb a Skalnál, aztán a városban is. Már ennyi is nagyon jó eredmény lett volna, de időközben a tanárok azt tapasztalták, hogy a gyerekek óriásit léptek előre a tanulmányaikban is – Leon pedig észrevette, hogy a tanultak nagy részét megosztják khaina társaikkal, akik mohón szívták magukba a tudomány alapjait.

Vinia volt az első pedagógus, akivel Leon kapcsolatba lépett, ő pedig férjével, Hummelttel együtt vállalkozott arra, hogy a megszokott keretből kilépve a Skalban tanítson vegyes, alfai–khaina csoportoknak – a közös játékot a tanításba építve. Ez a fajta a tanítási szemlélet sosem állt távol a kaveni pedagógusoktól, mivel hasonlított a kaveni alapiskolákban folyó oktatáshoz.

És a Skal ismét nemcsak beváltotta, hanem túl is szárnyalta a hozzá fűzött reményeket: a második évben ugyanis Viniát és Humot követve majdnem harminc pedagógus költözött át a Skalba – és ezzel egy időben kezdték meg a khaina településrész kiépítését a Skal túloldalán.

Aztán eljött a harmadik év, ezzel pedig egy egészen új csoport: azok a gyerekek, akik még legfeljebb négy évet töltöttek a virtuális térben – és a családjaik.

Judyéknak ugyanis első dolguk volt azok kiemelése, akiknél a rehabilitáció egyszerűbbnek mutatkozott, ezek pedig a tíz éven aluli gyermekek voltak. Természetesen nem az összes gyerek, csak azok, akiket a szülei visszafogadtak, vagy ha nem, valaki más vállalta a nevelésüket – és ők is hosszú procedúra után: magában a virtuális térben készítették elő őket a kilépésre. Itt ismerkedtek újra össze a szüleikkel, itt formálták újra az agyukat úgy, hogy kilépéskor a testüket is irányítani tudja.

Nem mindenkinél jártak sikerrel, de akik kevesebb mint két évet töltöttek a rendszerben, mind kikerültek: mintegy ötezer gyerek a megérkezésük utáni második évben, háromezer a harmadikban és hatszáz a negyedikben.

Számukra a Skal lett a tökéletes rehabilitációs helyszín: nagyon hamar beilleszkedtek a közösségbe, amelyben akkor már kétszáz pedagógus és ötven khaina „mester” is dolgozott. Utóbbiak azt a fajta tudást adták át a gyerekeknek, amelyet a pedagógusok nem lettek volna képesek: a természetben boldogulni kényszerülő ember találékonyságát.

Közben a felnőttek is felfedezték maguknak a Skalt, és sokan szívesen jártak ide önkénteskedni – vagy éppen játszani.

Judy tudta, hogy Ambeon reggelente kijár sétálni a Skal tengerpartjára, éppen ezért úgy döntött, hogy miután Andrant kihozza, megvárja a parkolóban. Mostanában úgysem nézett ki túl jól, legalább megkérdezi, hogy van.

Ambeon a séta ellenére sem volt jobb színben, amikor megérkezett. Haja csapzott volt, szeme karikás, és nehezen vette a levegőt.

Judy meg akarta vizsgálni, de Ambeon elhessentette.

– Csak a gyomrom vacakol már napok óta. – De a biciklire nem ült fel, csak tolta.

Néhány száz méternyi poroszkálás után Judy döntött, és kért egy járművet. Amikor megérkezett, bepakolta a két kerékpárt, és kivárta, míg Ambeon is beszáll.

Így legalább nem késtek el a megbeszélésről.

A kis pihenés jót tett Ambeonnak, egészen visszanyerte a színét, mire a tanácsházhoz értek. Mire Judy kirakta a bicikliket, és jó öt perccel Ambeon után felért a terembe, már mindenki ott volt.

Judy szeretett ezzel a vezetőséggel dolgozni, bár Auriát, a gazdasági ügyekért felelős vezetőt nem tartotta jó szakembernek, de hát mivel gazdaságuk sem nagyon volt, ez egyelőre nem okozott problémát.

Amikor helyet foglalt, Ambeon felé fordult, hogy kezdhetik, ám a safír nem őt nézte: arca elszurkült, egyik kezével az asztal szélét markolta, a másikat a gyomrára szorította.

Judy nem gondolkodott, hanem ugrott, de mire az asztalt megkerülte, Ambeon már a földön feküdt.

– Egy mentőt, azonnal – szólt hátra a mögötte álló Hummeltnek, miközben Ambeon fölé hajolt. – Készítsenek elő egy műtőt. A polgármesternek valószínűleg infarktusa van.

Ahogy Ambeont próbálta életben tartani, eszébe jutott, hogy most már ő a polgármester.

Bár tudta, hogy teljesen értelmetlen, mégis dühös lett.

Jól kitolt vele Ambeon, és most még csak nem is panaszkodhat Aunának miatta.

2. fejezet

Auna

Amikor Judy gondolatai mintegy kétezer fényév távolságból felé terelődtek, Auna éppen egy zsilipben próbált megszabadulni a vastag sugárvédelmi ruhától, amelyet minden kinti útja alatt viselnie kellett.

Mellette Adam vetkőzött összehasonlíthatatlanul nagyobb gyakorlattal.

– Segítsek? – kérdezte, és nem kellett túl sok mentalitás ahhoz, hogy érezze: mulat rajta.

– Nem kell. Így legalább van még plusz öt percem azon gondolkodni, mit fogok mondani, ha belépek a zsilipen, és nekem ugrik a mwakni bagázs Lukinával az élen.

– Hát azt, ami nyilvánvaló. Kint a következő pár ezer évben nem lesz túl egészséges a légkör. Nem mehetünk ki. Vannak kevésbé szennyezett területek is, de mivel a bolygó egy kontinensből áll, amely fölött szabadon kevereg a levegő, igazából sehol sem biztonságos.

– Ezt ők is tudják.

– Akkor ne mondj semmit.

– Megígérem, hogy ásunk még egy szintet.

– Azt már megígérted.

– Akkor még egyet.

– Ott már nagyon sok energia elmenne a hűtésre.

– Van energiánk.

– Ez igaz.

– Vagy megadhatjuk magunkat az uniónak – állt meg egy pillanatra Auna, és úgy tett, mintha elmerengene az ötleten.

– A mwaknik örülnének neki. Főleg annak, hogy minket kettőnket jól föbe lőnének.

– Csak téged. A mazdrákat akasztják.

Elhallgattak, közben Aunának sikerült végre kilépnie a súlyos öltözet nadrágrészéből is. Adamre nézett, aki már egy ideje csak rá várt.

– Elfogadhatóan nézek ki? – Adam csak biccentett, ezért Auna nagy levegőt vett, becsukta a szemét, és leválasztotta tudatáról az érzelmeket.

Az elmúlt napokban nem kellett túl erősen koncentrálnia. Éppen egy könnyebb szakasznál tartott – de azt is tudta, hogy Lukina nagyon hamar fel tudja bosszantani. Marad a koncentráció.

Amikor azonban kilépett, az általában forgalmas folyosón nem Lukina várta, hanem a nemrégiben kinevezett biztonsági főnök, egy fiatal shayyita nő, Livya savva. És a folyosó is teljesen üres volt.

– A mwaknik? – kérdezte Auna körülpillantva, ám egy gondolattal később már észrevette, hogy a biztonságis sápadt, és sűrűn veszi a levegőt. – Baj van?

– Egy... egy holttestet találtunk. Az egyik shayyita hidrotechnikus botlott bele a G-44-es szervizalagút 42-es leágazójában, a szellőzőkürtőben. Ő azt gondolja, hogy gyilkosság történt, ezért nem mondta még senkinek, csak nekem szólt, én pedig úgy láttam jónak, hogy maga tudjon róla először. Ezért nem adtam le rádióon sem, mert abba bárki belehallgathat. A helyszínt biztosítottam, a technikust sem engedtem vissza a munkahelyére. Ennek a zsilipnek a környékét lezártam, azt mondtam, karbantartás folyik. A mwakniknak pedig azt üzentem, hogy maguk Adam-rával a tizenkilences zsilipnél jönnek majd be.

Auna bólintott. Lenyűgöző volt Livya hatékonysága – csak éppen a mwaknikat nem lehet ilyen egyszerűen lerázni, ha nem akarja több hétig ezt hallgatni.

Adam felé fordult.

– Adam, menj a tizenkilences zsiliphez, és mondd a mwakniknak, hogy itt jöttünk be, mert nem éreztem jól magam, és válaszolj a kérdéseikre. Mondd meg nekik, hogy a kiköltözés lehetetlen, de mesélj a tükrökről, és hogy mi várható a következő hetekben.

– Az egész tükörprojektet mondjam el?

Auna egy pillanatra elgondolkodott. Eddig megpróbálták titokban tartani a hegység tetején létrehozott tükörfarmot, amellyel az óvóhely minden szintjére behoznák az igazi napfényt – először a folyamatosan terjeszkedő hidroponikus kertekbe és a két éve átadott, szintén állandó növekedésben lévő arborétumba. Második körben már a nagyobb közösségi terekbe is eljutna a napfény, mivel ezekben is rengeteg növényt tartottak, főleg étkezési célra, annyira utálta már mindenki a recirkulált táplálékot.

– Igen, az élelemtermelési oldalát is. Egy részére már úgyis rájöttek. De azért örülni fognak. Legalábbis remélem. Aztán, ha véletlenül nem lesz ott, kerítsd elő Elezer Haamot, azt akarom, hogy ő tudósítson a gyilkossági ügyről.

– Elezer Haam... – fogott volna tiltakozásba Adam, de Auna egy kézmozdulattal leállította.

– Tudom, szerintem is birodalmi ügynök. De a médiások közül még mindig ő a legnormálisabb, és ha ő közvetít, akkor nemcsak azt tudja meg mindenki, mennyire alkalmatlan vagyok vezetőnek, hanem azt is, mi történt. Livya, maga vigye Ilion-rát a nagysebészeti részlegről a helyszínre, és mondja neki, hogy 027-es készültséggel menjen.

– Ilion-rát? Tényleg rosszul vagy? – kérdezte értetlenül Adam.

– Nem. Ilion az általam ismert legjobb igazságügyi orvosszakértő. Elég sok gyilkossági ügyön dolgoztam már vele együtt.

Most már mindketten döbbenet néztek rá.

– Gyilkossági ügyön? – bukott ki Livyából.

Auna megcsóválta a fejét.

– Évtizedekig voltam körzetvezető safir. Nem egy gyilkossági ügyet láttam már, és Ilionnal is sokszor dolgoztam együtt. De induljatok, ki tudja, mennyi időnk van, mielőtt a nyakunkba szakad a nyilvánosság.

Livya azonnal nekilódult, de Adam tétovázott.

– Ne menjek inkább veled?

– Nem kell – jelentette ki határozottan. – A gyilkos nem rám vadászik, de ha igen, el tudom intézni egyedül is.

Adam bólintott, de érződött rajta, hogy nem szívesen engedi el egyedül. Auna viszont nem várt tovább: ellenőrizte detáján az útvonalat, majd a legközelebbi szervizaknához lépett. A gyilkosság a G szinten történt, az legalább négy emeletnyi ereszkedést jelent.

– BC-76 lefelé! – kiabált bele az aknába, és amikor nem érkezett válasz, rálépett a létra felső fokára. – Tábornok, menjen! Ez parancs! – szólt rá még egyszer Adamre, majd eltűnt az aknában.

A szervizaknák és -folyosók rendszere az egész hatalmas óvóhelyet behálózta: a szűk járatokban futottak az életet jelentő levegő-, energia- és folyadékrendszer csövei, így rajtuk keresztül bármelyik helyiséget el lehetett érni. Éppen ezért szigorúan korlátozták, ki és hol tartózkodhat bennük. A

legfontosabb vezetékeknel és csomópontoknál mozgásérzékelők jelezték, ha valaki engedély nélkül lépett valamelyikbe, sőt, a büntethetőség érdekében ezek a szakaszok be is voltak kamerázva.

Térképe szerint a G-44-es egy ilyen bekamerázott terület volt. Nyilván készült felvétel is az elkövetőkről – bár ilyenről Livya már nyilván tudott volna, és említette volna. Mindegy, nemsokára megtudja.

A következő aknába is bekiabált: mindig voltak, akik a járatrendszerben próbáltak meg némi egyedüllétet – vagy éppen némi *együttlétet* – találni maguknak. Így általános udvariasságnak számított jelezni, mielőtt belépett volna egy aknába vagy folyosóba, és felkapcsolódik a biztonsági világítás. De a lefelé vezető aknában a G szintig nem találkozott senkivel – ott viszont egy nagyobb csoportot talált: egy mobilliftről az éppen épülő szintről érkezett törmeléket lapátolták. Amikor meglátták, megálltak.

Ő is megtorpant. Az építkezés azt jelenti, hogy errefelé talán több helyen is lekapcsolták az érzékelőket.

– Salaym, safir! – köszöntek a shayyták és a mwaknik, míg a kaveniek a hagyományos *ka-raa saakával* üdvözölték.

– Salaym! – köszönt vissza, majd a helyzetet azonnal kihasználva kérdezett is. – Melyik folyosón jöttök, és hol járnak ki mosdóba?

– A G-77-esen jöttünk be, és azon is járunk ki, ha szükséges – válaszolt a munkavezető. – Miért?

Auna nem válaszolt a kérdésre, hanem újra ő kérdezett.

– Az előző műszak is azt az útvonalat használta?

A munkavezető megvakarta a fejét, és kérdően a munkásokra nézett. Egy vékony, fiatal férfi válaszolt helyette.

– A környéken az 50-82-es folyosókon van kikapcsolva a mozgásérzékelés az építkezés miatt.

Auna végigmérte a fiatal férfit, aztán az arcára engedett egy halvány mosolyt. Jól vágott az agya.

A munkavezetőhöz fordult.

– Egy pillanatra elkérem ezt a fiatalembert.

– Persze, természetesen – felelte a vezető. – Menj csak, Kun.

A Kunnak nevezett férfi készségesen tette le a lapátot, és lépett be Auna mellett az egyik szervizfolyosóba. Amikor közelebb lépett hozzá, Auna akkor látta csak, hogy jóval fiatalabb, mint gondolta: nem lehetett több 21-22 évesnél.

– Igen? – kérdezte izgatottan a fiú.

– A lekapcsolt rész bármelyik szakasza érintkezik a G-44-es alagúttal?

A fiút meglepte a kérdés.

– G-44? Az a hidroponikus kertek mellett megy el, viszonylag messze innen. Nem hiszem, hogy lenne érintkező szakaszuk. Bár...

Auna várt. A fiú nyilván ezekben az alagutakban töltötte az elmúlt évek egy részét. Rengitől tudta, hogy a fiatalok között kifejezetten menőnek számít a szervizfolyosók rendszerének alapos ismerete.

– Arrafelé nagyon figyelnek arra, hogy az érzékelők működjenek – mondta végül a fiú. – Ha van is sötét rész, akkor az nagy ívben megkerüli az egész zöld részt. Mármint a hidroponikus kerteket és az új arborétumot. Ezeknél a víz- meg a levegőkeringés miatt sokszoros figyelőrendszerek vannak. Tudna mutatni detán egy alaprajzot? – tette hozzá mohó arccal.

Auna nagyon rövid mérlegelés után bólintott.

– Persze. De előbb kérem a detádat és az adatgyűrűdet. – Igazán nem akarta, hogy a biztonsági adatok menőző fiatalok kezébe kerüljenek.

A fiú fancsali képpel vette elő a saját készülékét, és a gyűrűjét is lehúzta. Auna néhány lépéssel odébb letette őket, majd saját gépét adatvédelemre állítva kivetítette a szervizfolyosók rendszerének őket érdeklő részét egy nagyobb, jobban kezelhető holotérbe.

A fiú az előbbi csalódás ellenére is lelkesen hajolt előre, és mutatott a három dimenziós rendszer egy pontjára.

– Igen, nézze, ez az a hely, amit kérdezett. Ez elmegy mind a két kert mellett, jó hosszan, majdnem négy kilométerre, sőt, itt, az arborétumnál végződik. Ez egy teljesen új szakasz, akkor épült, amikor az arborétumot is megnyitották. De itt, itt van egy leágazás, igazából a megmaradt, régi folyosó egyik része. – A fiú a 44-es folyosó utolsó szakaszára mutatott. – Ezen nincsenek érzékelők, mivel nem vezet sehová, mármint nem vezet más szervizfolyosóhoz, hanem egy mosókonyhához, és nyilván gyakran megy be valaki onnan, ezért nem kamerázták be.

– Mosókonyha – mondta Auna a fejét csóválva.

A mosókonyhákat szinte állandóan használta valaki. A halottat a közös helyiségtől alig öt méterre találták meg – nagy kockázatot vállalt a gyilkos, hacsak nem hirtelen felindulásból ölt.

– Viszont a maga térképéről hiányzik egy alagútszakasz. Pedig itt – mutatott egy pontra a fiú, közvetlenül a mosókonyha bejárata mellett – nyílik a G-23-as, nem a kereszteződésnél kezdődik.

Auna jól megnézte magának a helyet. Valóban semmi nyoma nem volt annak, hogy a folyosó elért volna a mosókonyháig. Pedig a fiú szerint a két alagútbejárat között alig két méter volt a távolság, és ha tényleg ott van, az jelentheti azt is, hogy az illetőt nem a helyszínen gyilkolták meg...

– És a G-23 hová vezet?

– Az főleg lakóterületeknél megy erre – mutatta a fiú. – Itt nincsenek mozgásérzékelők – mosolygott cinkosan Aunára –, mert a szomszédok úgyis nagyon rossz néven veszik, ha valakit elkapnak a mellettük elfutó részekben.

Auna nem akart arról hallani, ki mit tesz az ellen, hogy a szomszéd nevetlen gyerekei kihallgassák magánéletének azt a kis maradékát, amit itt, az óvóhelyen megőrizhetett, ezért most ő mutatott a holotérre.

– A G-23 pedig egy egész labirintusnyi ellenőrizetlen területen megy végig.

– Így van – bólintott a fiú.

Auna bezárta a holotérre, és a fiúra nézett.

– Köszönöm a segítséget, Kun.

A fiút meglepte, hogy Auna tudja a nevét – valószínűleg nem tűnt fel neki, hogy az előbb a munkavezetője szólította meg –, ezért zavarba jött, és mélyen meghajolt.

– Szívesen, Auna-ra. Ha máskor is segíthetek...

– Szólni fogok – biztosította. Hiszen egy ígéret neki nem kerül semmibe, a fiúnak pedig jólesik.

Bólintott, aztán sietett is tovább. Kun beszámolójából egyvalamit már biztosan tudott: nem lesz egyszerű kideríteni, honnan is került a halott a folyosóra.

Amikor megérkezett, Ilion már a helyszínen dolgozott: kontrollerével nem a halottat, hanem annak közvetlen környezetét vizsgálta.

– Közelebb mehetek? – kérdezte Auna a folyosó végéről, mert nem akarta akadályozni.

– Persze, azzal a résszel már végeztem.

– A halottról tudsz már mondani valamit? – Figyelt arra, hogy legalább két méterre álljon meg Iliontól. Elég sokszor dolgoztak együtt ahhoz, hogy tudja, ha közelebb menne, zavarná.

Ilion a hulla felé pillantott, úgy sorolta:

– A nevét éppen nem tudom, de az pillanatokon belül úgyis kiderül. Korra úgy 25-28 év közötti férfi, az öltözete alapján mwakni, a testalkata viszont inkább shayyita, szóval lehet, hogy katona vagy biztonságis volt korábban. A kezét nézve viszont mostanában inkább építkezéseken dolgozhatott. Tizenkét-tizenhárom órája lehet halott, tehát valamikor a Béta időszakban ölték meg, pontosabban 0300 körül. Nem itt, valószínűleg az ágyában: valamit az arcára szorítottak, és megfulladt. Felületi sérülések alapján megpróbált védekezni. Legalább ketten támadták meg, egyikük a lábára térdelt és a bal kezét fogta le, míg a másik a jobbat, ő nyomta az arcára a párnát vagy valamiféle textilanyagú tárgyat.

A Béta időszak nagyjából a bolygó éjszakájával esett egybe. Itt, a föld alatt mégsem volt éjszakai időszak: bizonyos értelemben mindig nappal volt – az óvóhely más-más részein. Az itt lakók fele az Alfa, a másik a Béta időszakban dolgozott, a másikban aludt vagy pihent, ezzel is sikerült valamennyit csökkenteni a zsúfoltságon.

– A technikussal beszéltél már? – kérdezte Iliont.

– Persze. Az alapján úgy gondolom, azért hozták ide, mert ezen a folyosószakaszon nincs mozgásérzékelő, viszont van kifelé szellőző akna, így a bomlásnak indult holttest szagát sem biztos, hogy megérik az alagútban. Sőt, még az is lehet, hogy nem lebomlott, hanem mumifikálódott volna. De amilyen pancserok voltak, az aeroponikus kertrendszer egyik fő szellőzőkürtőjébe tették a halottat, nem egy kisebb kürtőbe, így a technikus azonnal kiszúrta, hogy baj van a légkeringéssel. Pedig az ötlet nem lett volna rossz... Nagyon profi munkának tűnik.

– Az első klasszikus gyilkosságunk idelent – jegyezte meg elgondolkodva Auna. – Elég hosszú ideig kibírtuk.

– Igen, magam is csodálkoztam már ezen – tért vissza Ilion a kontrolleréhez. – Értem én, hogy itt volt a világvége, de lehetetlen, hogy legalább húsz-harminc pszichopata ne lenne közöttünk, és azok nagyon rosszul bírják a tömeget, itt meg állandóan az veszi körül őket.

Auna bólintott. A zsúfoltság miatt hatalmas volt a feszültség is. Jelenleg négyszázötvenezer ember élt egy eredetileg hetvenezerre tervezett – azóta nagyjából háromszorosára bővített –, százhatvan négyzetkilométeres térben, nagyon szigorú keretek között. És bár ebből eredően gyakoriak voltak a konfliktusok, sőt, eddig kettő, halállal végződő verekedésük is volt, valódi gyilkossági üggyel még nem találkoztak.

– Na, nézzük, hogy került ide ez a fiú – indult meg Ilion a folyosórendszer felé, de néhány lépés múlva visszafordult. – Nem, nem erről hozták, nyilván a kamerák miatt. Hát akkor marad a mosókonyha. De hogy oda hogyan vihették be... az állandó tömegben csak feltűnt volna...

– Azt hiszem, nekem van erre megoldásom – mondta, amikor látta, hogy Ilion tanácstalanul megállt. – Egy ismerősöm szerint a mosókonyhából nyílik egy másik folyosó, ami a lakóterületre visz.

– A rendszeralaprajzon nem láttam ilyet.

– Én sem. De ő állította, hogy van.

– Érdekes ismerőseid vannak – jegyezte meg Ilion, de közben már megindult a folyosó ráccsal fedett vége felé.

Livya bizonyára a mosókonyhát is lezáratta, mert az általában zsúfolt közös helyiségben most nem volt senki. De Ilion a fedőrács kiemelése után nem lépett be a helyiségbe, hanem a keretet nézte át a kontrollerével.

– Igen, itt húzták át. A kezén a hámsérülés innen származik – mondta, de Auna tudta, hogy nem annyira neki, mint a kontroller dokumentáló funkciójának. A vizsgálat befejezésével kilépett, majd külsős módra kezét nyújtott Aunának, és kiségtette a nyirkos betonra. – Szóval, hol az a másik járat?

Auna egy kicsit meglepődött a gesztuson, aztán a kijárat melletti falszakaszra mutatott, ahol semmi sem árulkodott arról, hogy szervizfolyosó futna mögötte.

– Állítólag ott. Köszönöm a segítséget.

Ilion bólintott, a falszakaszhoz lépett, körbetapogatta, majd pár másodperccel később már le is emelte a burkolatot. Valóban volt mögötte folyosó.

– Remélem, nem bántottalak meg nagyon vele. De a külsősök között ráragad az emberre az ilyesmi. No, itt hozták át – bólintott kisvártatva. – Itt ugyan a halotról nem maradtak hátra nyomok, de az egyik elkövetőről igen. Ketten emelték a holttestet, nyilván a hónaljánál és a lábánál, itt az, amelyik megfojtotta, nekitántorodott az ajtó keretének.

Auna bólintott. Fogalma sem volt, honnan tudja mindezt Ilion, de egészen biztos volt abban, hogy igaza van. Korábbi közös munkáik során mindig igaza volt.

Jelzett a detája. Livya.

– Lassan fel kellene oldanom a mosókonyha blokkolását – mondta a biztonságis.

– Még néhány percet adjon. Visszatesszük a két szervizfolyosó nyílását. Ilion, a G-44-ről elvihetik a halottat?

– Igen, már rögzítettem mindent.

– Rendben. – Auna újra a detájába szólt. – Akkor vigyék el a halottat a kórházrészleg halottasházába, de maradjanak végig a szervizfolyosókon. És ne beszéljenek még róla senkinek. A mosókonyhába öt perc múlva jöhetnek. Adammal mi a helyzet?

– Már a tanácsteremben van.

– Jó, én is odamegyek. Ilion, adok melléd egy biztonságist, gondolom, rám nincs szükség.

– Eddig sem volt – felelte megjátszott lenézéssel Ilion, majd kacsintott, és bemászott a folyosóra.

– Nélkülem a folyosót sem találtad volna meg – szólt utána Auna, de közben már a biztonságis is megérkezett.

Itt már tényleg nem volt rá szükség.

Mivel a helyzetük miatt kényszerűen magukra erőltetett fegyelemre sosem vetülhetett diktatúrának még az árnyéka sem – a feszültség ugyanis azonnal robbanáspontra hevült volna –, Auna igyekezett mindenben mutatni, hogy osztozik azok életében, akik vezetőjévé vált: ugyanott lakott, ahol ők, ugyanúgy a közös étkezdékben étkezett, a közös mosdókat használta és a közös folyosókon közlekedett – gyalog.

Mint egy úrhajó kapitánya, amelyhez az egyik shayyita úrhadász hasonlította mind őt, mind a helyzetüket. Hiszen külsős szemmel tényleg úgy nézhetett ki, hogy – ha már úgymint úrhajómotorok és úrhajó-berendezések tartják életben közösségüket – az egész menhelyet az úrhajókon alkalmazott protokollok szerint irányítják.

Neki ebben az volt a legfurcsább, hogy rá kellett döbennie: az *egész kaveni társadalmat* valójában az úrhajókon alkalmazott protokollok szerint irányítják.

Hiszen ő csak az maradt, aki mindig volt: egy safir, egy, a megfelelő képességekkel és képzéssel bíró társadalomirányító szakember. Egy vezető, aki személyisége és tudása alapján mások életének kereteit biztosítja, a közösség céljait folyamatosan tisztázza és kommunikálja.

Így most is a folyosókon próbált sietni a tanácsterem felé, úgy, mint bárki más – mint egy átlagos mazdra egy átlagos kaveni közösségben.

– Ka-raa saaka safir-ra – hajolt meg előtte egy fiatalasszony, mintegy a gondolataira adott válaszul.

Mögötte néhány fiatal hangos *Salaym, safir!*-ral köszöntötte.

Voltak, akik hozzáértek, néha véletlenül meg is lökték.

Adam ezért legszívesebben állandó kíséretet adott volna mellé, de mivel ebbe Auna nem egyezett bele, ő vállalta a kísérő szerepét, az ellen ugyanis Auna nem nagyon tudott tenni.

De most Adam nem volt mellette.

– Safir, igaz, hogy az új szinten először a lakókörzeteket adják át? – lépett elé váratlanul egy középkorú asszony.

– Igaz – vágta rá Auna, de nem állt meg. – Ha minden igaz, két hónap múlva már át is adjuk az első lakásokat.

Többen melléjük csapódtak.

– Csak két hónap? – kérdezte az előző nő.

– Több mint féléve elkezdjük már az építést, jelenleg a közművesítésnél tartunk.

– Hány lakásról van szó? – kérdezett közbe mohón egy idősebb férfi.

– Egyelőre kétezer kéthelyiséges lakás, nagyjából az alatt a terület alatt, ahol most vagyunk.

– Az nem olyan sok!

– Valóban nem. De egyelőre azt akarjuk végre elérni, hogy legalább kiscsaládoknak ne kelljen egy szobában együtt élni. Utána új kerteket és még két új gyümölcsöst hozunk létre. Majd csak azután folytatjuk a lakásépítést. De ne haragudjanak, éppen egy fontos sajtótájékoztatóra sietek, mert lesz mostanában még valami, aminek, remélem, örülni fognak. – *És valami, aminek nem*, tette hozzá magában, mert meglehetősen biztos volt abban, hogy egy felderítetlen gyilkosság félelmet és agressziót vált majd ki a kis helyre összezsúfolt emberek között. Sőt, ha rosszul kezelik, pánikká is szélesedhet.

Remélte, hogy Ilion nagyon hamar megtalálja az elkövetőket.

Még ketten léptek mellé útja során: egy asszony a fiát szerette volna elhelyezni az emeletépítők között, egy kaveni férfi pedig egy tulajdoni vitában kérte a segítségét. Mire megérkezett, mindkettőt el is intézte.

A tanácsteremhez érve érezte, hogy szünetre van szüksége: még ha nem is volt annyira irracionális, mint általában, a rácsot mégsem eresztette, ereszthette lejjebb. Túl sok minden áll rajta, nem ronthat. A teremben azonban nemcsak Adam volt jelen, a médiás Elezer Haam is ott várakozott már. Maradt az egyetlen kifogás: a mellékhelyiség.

Szabadkozó pillantást vetett a két férfira, aztán eltűnt a mosdó ajtaja mögött.

Kézmosás után visszaült a lecsukott csészére – itt annyira kis helye volt, hogy nem tudott térdelni, de így is jó. Nem az első alkalom, hogy ide szorul, bárhogy is próbált segíteni neki Adam. Mély levegőt vett, és behunyta a szemét.

Tíz perccel később készen állt a beszélgetésre.

Haam kíváncsian nézett felé, amikor kilépett az ajtón. Nyilván a szokásosnál több időt töltött bent, és szerette volna tudni, miért – Auna viszont nem kötötte az orrára.

Elezer Haam nem volt átlagos mwakni. Bármikor inkább nézte volna shayyitának: magas volt, vékony, izmos és mozgékony, mint a shayyita harcosok. Mozgásán és önuralmán a katonai akadémiák képzésének nyoma olyan szembetűnő volt, mintha szándékosan akarta volna közölni velük, hová is tartozik.

Talán tényleg azt akarta. A férfi egész családjából rajta kívül egyedül a húga élte túl a hat évvel ezelőtti kataklizmát. Az ilyesmi pedig nem igazán növeli az elkötelezett hűséget a birodalom felé, amely haláluk fő felelőse.

Ha bíróként kellett volna megítélnie Haamot, dezertőrnek mondta volna. De most egy hatalmas közösség életének fő felelőse volt, ilyen funkciójában pedig muszáj volt megőriznie kételkedését. Ha rosszul ítélt meg valakit, annak óriási bukás lehet a vége.

– Ka-raa saaka, safir-ra – állt fel Haam, amikor Auna az asztal mellé lépett.

– Salaym, savi – viszonzta Auna az udvariasságot, majd mindketten helyet foglaltak. – Nem tudom, Mr. Michine mennyit mondott el abból, ami történt...

Adam megrázta a fejét, Elezer Haam pedig azonnal rávágta:

– Semennyit. De ami történt, nyilván összefüggésben van azzal, hogy maguk Mr. Michinével nem az előre jelzett zsilipen jöttek be, valamint hogy lezárták a G szervizfolyosó-rendszer negyvenes szakaszát és a hozzá tartozó mellékhelyiségeket, és valami történt az egyik kertben is. Súlyos műszaki vagy egészségügyi problémáról van szó? Ismét szivárog a radioaktív talajvíz?

Auna és Adam tekintete összevillant. Haam elég sok információt megtudott, jól kiépített hírszerző rendszere van, amit, nyilván ismét csak szándékosan, most nekik is elárult.

Auna visszafordította tekintetét Haam felé, és megpróbálta értelmezni a szavait kísérő érzelmeket és gesztusokat.

Őszintének – valahogy *túl* őszintének – érezte.

Felsőhajtott. Ez a gesztus illett ehhez a helyzethez.

– Nem egészen. Gyilkosság történt. A G lakóterületén valahol meggyilkoltak egy férfit, és a holttestét a szervizfolyosó vak részében próbálták elrejtetni. Gondolom, azt hitték, hogy nem azonnal találjuk meg a halottat, mivel gondosan elrejtették az egyik kifelé szellőző kürtőben. A probléma csak az volt, hogy az aeroponikus kertek szellőzőjét választották ki, és az egyik biotechnikus szinte azonnal észrevette, hogy a légkeringés nem megfelelő.

Nem, biztosan nem téved: Haamot tökéletes meglepetésként érte a bejelentés.

– Gyilkosság? – kérdezte döbbenet hitetlenkedéssel.

– Az illetőt egy, a fejére szorított párnával vagy textillel fojtották meg, legalább ketten. – Elővette a detáját, és lekérte rá az Ilion által készített arcképet, amelyen a férfi élőnek látszott. – Óróa van szó.

Haam érdeklődve dőlt előre, hogy a deta kijelzőjét megnézzék. Auna minden érzékszervével koncentrált, hogy lehetőleg minden rezdülést elcsípjön.

Újabb döbbenet. És még valami: aggodalom. Félelem.

– Ismerem – nézett fel néhány pillanattal később Haam. – Jon Howernek hívták. Nekem dolgozott.

– Médias? – kérdezte Auna. Nem rémlett ugyan neki, hogy látta volna a médiasok között, de ő sem volt tévedhetetlen.

– Nem. Az alagútépítőknél dolgozott, az emberek között gyűjtött információt. Másrészt pedig a birodalmi hadsereg A-4-es altisztjeként a beosztottam is volt – tette hozzá nyugodtan.

Adam diadalmasan elmosolyodott, Auna viszont csak bólintott. Haam nyilván tudta, hogy úgyis tudják. Szándékosan árulta el – de vajon miért? És miért most?

– Maga milyen beosztásban van? – kérdezett közbe Adam.

– F-4-es vagyok. Bolygóhadász. Az állomáshelyem eredetileg a Tertius volt, de a robbanások után a mentőakcióra átkértem magam ide, mert tudni akartam, mi történt a családommal. Az akció közben

dezertáltam, bár valószínűleg eltűntként vagy elesettként tartanak számon, elég nagy volt a káosz akkoriban a birodalmi csapatok között is.

– És Jon Hower? – kérdezte Auna. – Vele már korábban ismerték egymást?

– Nem. Itt, az óvóhelyen találkoztunk, ő ismert fel, mert látott a tisztek között.

– És hány katona van még idelent? – szólalt meg újra Adam.

– Én tizennégyről tudok, azaz most már csak tizenháromról. Köztük én vagyok a legmagasabb rangú, rajtam kívül még egy tiszt van, ő K-3-as, a többiek altisztek vagy közlegények.

– Ők milyen kapcsolatban állnak egymással? – vette át újra a szót Auna.

– Ketten tudják egymásról, hogy katonák voltak, a többiek nem, sőt, többségükben nem is ismerik egymást.

– Miért?

– Mert mind dezertáltak. És meg akartam adni nekik az esélyt, hogy ha az óvóhely lelepleződik, ne végezzék ki őket miatta. A legjobb, ha nem tudnak semmit egymásról, így egymás ellen vallani sem tudnak, mondjuk, hogy maguk számára kedvezőbb elbírást kapjanak.

– Magának nincs nagy véleménye róluk – szúrta közbe gúnyosan Adam.

– Magának sem lenne, tábornok – felelte nyugodtan Haam. – A tapasztalatom alapján az emberek nagy része bármit megtesz azért, hogy a bőrét mentse. Giin-ra – hajolt meg Auna felé – ebből a szempontból is kivételes ember volt.

Auna csak egy biccentéssel vette tudomásul Giin említését, bár a rács mögötti érzelmek között felparázslott a fájdalom.

– Jon Howerről tudta valaki, hogy katonai állományban volt?

– Tudomásom szerint senki.

– Maga mikor találkozott vagy beszélt vele utoljára?

– Már több mint egy hete. Amikor az új iskoláról volt szó a hírekben.

– A viselkedésén akkor észlelt bármilyen furcsaságot?

– Nem, semmit.

Őszinte volt: Auna nem érzékelte rajta a pszichedukációs elfojtás háttérzörejeit – ittléte óta egy pillanatra sem próbálta leplezni az érzéseit. Bólintott, és éppen a következő kérdést szerette volna feltenni, amikor jelzett a detája, majd a képernyőn megjelent Ilion. Kifejezetten feldúltan – ilyen arckifejezést Auna még nem látott rajta.

– Megtaláltam a lakást, ahol a gyilkosságot elkövették. A szobatársa az egész Béta-időszakot végigdolgozta, van alibije az egész időszakra, kikérdeztem őt és a csapatát is, mind igazat mondanak. A halott, Jon Hower szabadnapos volt. A gyilkosság időpontjában senki sem volt a négyszobás lakrészben, mind dolgoztak. Senki sem látott semmit.

– De? – kérdezte Auna, mert tudta, hogy ennyi sikertelenség még nem okozna kollégájának megrendülést.

– A DNS minta alapján a szobatársa volt az egyik elkövető. De ő nem lehetett, ennyire nem vagyok tehetségtelen, egy egész csoport nem verhet át. Ez azonban csak egy dolgot jelenthet.

– DNS szimulátor – vágta rá azonnal Haam, aki az egész beszélgetést végighallgatta. – Valaki szándékosan hagyta az ő nyomait a halotton és a területen.

– Hát ez meg ki? – kérdezte Ilion, aki Haamot nem látta, csak a megjegyzését hallotta.

Auna kiemelte a képernyőképet holotérbe.

– Az egyik médiásunk, Elezer Haam.

– Á, szóval ezért hallott róla! – nézett Haamra Ilion, majd újra Aunához fordult. – Az eszköz viszont főként titkosszolgálatok és hírszerző szervek körében használatos. És ez bizony azt jelenti, hogy valami nagyobb van itt, mint egyszerű gyilkosság.

Auna Haamra nézett, aki sápadtan nézett rá vissza.

– Itt vannak.

Az asztal körül ott ült az egész mwakanei Raas család. Igon az asztalfőn – egészen rendezetten, mivel hat évvel ezelőtt Nienna Kisgiinnel együtt a szárnyai alá vette – mély hallgatásba süllyedve, nyilván még mindig a munkáján gondolkodott. Mellette közvetlenül az idősebb családtagok halkán beszélgettek. Lejjebb azonban – már ott is, ahol Auna ült Rengi mellett az asztal közepénél –, nagy volt a zaj. Körülményeik ellenére az óvóhelyen Kisgiinen kívül született már két gyerek is: egy jelenleg négyéves kisfiú, Leon, Igon unokájának, Arlának a fia, és egy egyéves kislány, Innin – utóbbi a családba befogadott Nienna és Peter harmadik gyereke volt. A majdnem kéttucatnyi gyerek között ott volt Niennáék két nagyobb gyereke, Layon és Lea is, és Hianna négy lánya, akiket Emma nevelt: Hiruwa, Hiwani, Haniyya és Hilkini – már a legkisebb is kis híján tíz éves.

Giin pedig hat, nézett a fiára, aki éppen dühösen turkált az elé tett ételben. Nem szeretett enni, éppen ezért hihetetlenül vékony volt, korához és alkatához képest mégis erős. Előszeretettel lógott Layonon, akit bátyjának tekintett, Layon pedig mindenhová vitte magával – Auna egészen biztos volt abban, hogy a fia tízéves korára jobban fogja ismerni az alagútrendszert, mint a karbantartók.

Giin megérezhette, hogy rá gondol, mert felemelte a fejét a tányérból, és ránézett. Auna elmosolyodott – most nem választotta le az érzéseit –, mire a fia felállt a tányér mellől, odajött hozzá, és az ölébe ült.

– Szép vagy, amikor mosolyogsz – mondta, és szorosan megölelte.

Auna tudta, mire céloz a fia.

– Rád akkor is mosolygok, amikor nem tudok mosolyogni – felelte, és megszorította.

– Jó volt ma Igon bácsinál. Elviszel máskor is?

Auna Igon arcára gondolt, amikor bejelentés nélkül betoppantak hozzá, és még szélesebb lett a mosolya.

– Nem hiszem, hogy annyira örülne neki.

– Igazából nem is nála voltunk, hanem Renginél. Ugye, Rengi?

Nevelt fia, a tizenhét éves Rengi éppen mélyen gondolataiba merülve lapátolta magába az ételt, ezért elsőre meg sem hallotta Giint.

– Mi van? – nézett a kisfiúra félig teli szájjal.

– Nálad voltunk ma bent, nem Igonnál.

– Ja – morgott vissza Rengi, és újra a gondolataiba merült.

A koncentráció mértékét tekintve valószínűleg a számításai, és nem a lányok jártak az eszében.

– És min dolgoztok most Igonnal? – kérdezte Auna, mert ő a látogatás alatt nem tudott Rengivel szót váltani, és Igonnal is csak az energiaellátásról beszélgettek.

Rengi újra visszazökkent a gondolataiból, de látszott rajta, hogy örül a kérdésnek, mert kedvenc témáját érinti.

– Igon úgy gondolja, hogy mivel egy gravitációs kútban ülünk, innen nem kifelé kellene keresni az utat, hanem befelé, azaz lefelé, ahonnan más ilyen gravitációs kútba juthatnánk, ami egy másik bolygóé lenne, és át tudnánk oda települni. És talált is rá modellt, hogyan lehetne egy másik ilyen

gravitációs kútba eljutni, de az a probléma, hogy ilyen módon akár egy nap vagy egy teljesen lakatlan bolygó gravitációs központjába is juthatnánk, mélyen a kéreg alá, ráadásul ott nem tud visszatérni a valós térbe, mert ott nincs, ami megnyissa a teret... Szóval a hajtóművek által a bolygó gravitációs mezőjében generált mezőkkel kísérletezik, de még nem jött rá, hogyan lehetne tényleg használni is őket.

– És te mit csinálsz ebben?

Rengi elvörösödött.

– Hát... leginkább a mellékszámításokat ellenőrzöm. – Amikor Auna meg akart szólalni, gyorsan folytatta. – És nem, nem gondoltam meg magam, Auna. Nem szeretnék mazdra lenni. Tudom, hogy apa meg Meenain is az, és anya is azaz Judy is annak tanult... sőt, safírok, és tudom, hogy az eredményeim alapján én is mehetnék akár safírnak is. De én nem... nem akarok ilyesmit.

A hadarva előadott szavakat Auna nyugodtan végigvárta, és Rengi elhallgatása után sem szólalt meg rögtön.

– Úgy emlékszem, egyszer, négy évvel ezelőtt tettem fel csak neked a kérdést, hogy akarsz-e mazdra lenni, és már akkor elfogadtam, hogy nem – mondta végül. – Az előbb azt szerettem volna kérdezni, nem szeretnél-e egy kicsivel gyakorlatiasabb helyet is kipróbálni? Mondjuk az építészeknél vagy a biotechnológusoknál? Tudom, hogy korábban ezek is érdekelték.

Rengi még jobban elvörösödött, és a fejét is lehajtotta. Most Judyra emlékeztette – arra a Judyra, aki még a Shremeyán a gyakornoka volt, nem a későbbi sokgyermekes anyára.

– Tudom – morogta a fiú. – De a családból nagyon sokan mondják. Hogy legyél mazdra, mert így meg úgy, meg hogy te vagy a nevelőm, és használjam ki a lehetőséget.

– Én sem akarok mazdra lenni – jelentette ki váratlanul Giin. – Az hülyeség. Én űrhajós leszek, és jól elrepülök innen egy olyan bolygóra, amilyenről anyáék mesélnek. Te meg leszel a navigátorom, és anyát is elvisszük, és akkor végre lesz ránk is ideje.

Rengi Giinre nézett, és elvigyorodott.

– Mit gondolsz, miért dolgozom éppen Igonnal? Amint megtudom, mikor mehetünk, te leszel az első, akinek szólok.

Giin szemei kikerekedtek izgatott meglepetésében.

– Tényleg elviszel? Azzal az izéval, amit mutattál a laborban?

– Azzal bizony.

– És mikor lesz kész?

– Hát... még néhány hónap biztosan kell. Talán néhány év is – felelte titokzatosan Rengi, és Auna magában felsóhajtott.

Talán *néhány év*. De leginkább talán néhány évtized. Egyhamar nem kerülnek ki innen.

Kivéve, persze, ha rájuk talált a birodalom. Akkor bármikor értük jöhetnek. De *úgy* kikerülni nem szeretett volna.

3. fejezet

Yaan

Már egészen besötétedett. A félhomály bekúszott a házba, a helyiségbe, ahonnan éppen kinézett az udvarra.

Furcsa volt az üres szoba, az üres folyosó, az üres udvar.

Furcsa volt a csend.

Furcsa volt, hogy valójában egy sürgős feladata sem maradt. Ami volt – megvárja. Akár egy hétig is. Akár egy évig is.

Furcsa volt – de nem rossz.

Mélyet sóhajtott, elfordult az ablaktól, és Chosan-ra foteljébe telepedett. Mióta a safir meghalt, mindig ideült. Chosan-ra mindenét ráhagyta, de ezt a fotelt érezte a leginkább sajátjának. Ebben érezte magát legközelebb hozzá.

Haza kellett volna mennie, de nem volt kedve megmozdulni. Hátradőlt, kinyújtotta a lábát, fejét hátrahajtotta a fotel peremére, és felbámult a plafonra. A festék piszkos volt, sok helyen pergett.

Akár fel is lehetne újítani a házat. Abbon már több mint nyolc éve kiköltözött innen. Chosan-ra pedig már majdnem hét éve halott.

De eddig, valahogy, nem maradt rá idő és energia.

Először jöttek a menekültek. Sokszor, sok hullámban. Rengetegen. Tízmilliók.

Aztán a birodalom megtámadta az Oderutot, és folyamatosan nyomult előre.

És akkor elindultak a menekülők.

Ment mindenki, aki csak tudott. Aki fel tudott kerülni egy hajóra. Akit felvettek.

És igyekeztek mindenkit vinni, aki menni akart.

Tízmilliók.

Most úgy érezte, mintha ezek mind rajta – és ezen a házon – mentek volna keresztül.

Alig egymillió kaveni döntött úgy itt, az Oderut–17-en, hogy nem fut tovább. Alig néhány mazdra – és azok többsége is már álnéven, külsőként dolgozott. De a maradók nagy része is külsős személyazonosságot kért és kapott. Beolvadnak, hogy életben maradjanak.

Ő azoknak lett a safirja, akik valamilyen okból úgy döntöttek: kaveniként várják meg az érkező birodalmat. Negyvenezer ember, jórészt idősebbek. És persze azok, akik nem akarták elhagyni a házaikat, a családjaikat. Akik még reménykedtek a lehetetlenben, vagy felkészültek az elkerülhetetlenre.

És néhány idősebb mazdra.

Negyven évével ő volt közülük a legfiatalabb. Legalább negyven évvel. Ennek ellenére igen ütőképes kis csapat volt. Kár, hogy alig néhány hetük maradt csak együtt dolgozni: a birodalmi úrhadászok már a szomszéd rendszerben voltak. Nem sok idejük lesz a közös munkára. A safirházat felújítani pedig tökéletesen fölösleges. Úgyis ő lesz az első, akit elvisznek. S talán az utolsó, aki ebben a safirházban safir lehet.

Felemelt fejjel várja majd őket.

Persze, nem volt ez annyira egyszerű döntés. Az igen, hogy marad. A gyerekei itt voltak a birodalomban, nem mehetett el. Sokáig úgy tervezte, hogy álnéven marad. De túl nagy volt rajta a reflektorfény, és túl sok volt a munka. Távozása nagy port vert volna fel – és valakit kellett volna